சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவம்.

மலர் 3.] | பிங்களஞு வைகாசிமீ —1917ஞு மேமீ | [இதழ் 5

பண்ணி லோசை பழத்தினி லின்சுவை
பெண்ணொ டாணென்று பேசற் கரியவன்
வண்ண மில்லி வடிவுவே றாயவன்
கண்ணி லுண்மணி கச்சியே கம்பனே.

சிவஞானபோதம்—இரண்டாஞ்சூத்திரம்.

(53–வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

நான்காம் அதிகரணம்.

ஆணையினீக்கமின்றி நிற்குமன்றே.

(இ–ள்.) முதல்வன் தன தாணையாகிய சிற்சத்தியோடு நீக்கமின்றி நிற்பன். (எ-று.)

இதில், 1-வது—தன்னாற்கூறப்படும் பொருள்:—முதல்வன் சர்வ வியாபகன்.

2-வது-ஐயப்பாடு:—ஆணை யெனப்படுஞ் சத்தி முதல்வனின் வேறோ, அன்றோ?

3-வது-பிறர்கூறும் பக்கம்:—(1)சத்தி முதல்வனின் வேறு. (இது மீமாஞ்சகர் முதலியோர் பக்ஷம்)

(2) சத்தி முதல்வனின் வேறன்று. (இது நையாயிகர் முதலியோர் பக்ஷம்.)

4-வது—மறுத்துரைக்குஞ் சித்தாந்தத் துணிபு:—முதல்வன் ஏகானேக மிரண்டுமின்றி (அதாவது ஒன்று, வேறு என்னும் இருதன்மையுமின்றி,) அவ்விரண்டினுக்கும் பொதுவாய் தனது சிற்சத்தியோடு சமவேதமாய் (அதாவது நீக்கமின்றி) சர்வவியாபியாய் நிற்பன்.

சமவேதம்—சமவாயத்தோடு கூடியது. சமவாயம் என்னும் வடமொழி தமிழில் நீக்கமின்றி நிற்றல் என்று மொழிபெயர்க்கப்படும். இவ்விடத்தில் சமவாயம் என்பது தாதான்மிய சம்பந்தத்தை: தாதான்மியமாவது உடலிலுள்ள சையானது உடலோடு ஒன்றாயும், ஒருவாறு உடலிற்கு வேறாயும் இருப்பதுபோல், பொருளால் ஒன்றேயாயும் ஒருவாறு வேறாயும் இருத்தல்.

5-வது இயைபு—உதாரண வெண்பா.

எங்குமுள னென்றளவை யொன்றன் றிரண்டென்னி
லெங்கு முளனன் றெவற்றெவனு—மங்க
ணவையவ னன்றில்லைப் பொன்னொளி போலீச
னவையுடைமை யாளாநா மங்கு. (ம)

(இ-ள்.) எங்கும் உளன் என்ற அளவை ஒன்று அன்று—முதல்வன் "அவையே தானேயாய்" நிற்பன் என்று மேலேகூறிய பிரமாணத்தினால் ஒருபொருளாதல் கூடாது. (ஏனெனில், ஒருபொருளாயின் அது ஓரிடத்தி லிருப்பதன்றி எங்கும் வியாபித்து நிற்கமாட்டாது: எதுபோலெனில், கங்காநதிக் கரையில் நிற்கும் ஒருவனே அதேகாலத்தில் காவிரி நதிக்கரையிலும் நிற்கமாட்டாமை போலென்க)—இரண்டு என்னில் எங்கும் உளன் அன்று—முதல்வன் இருபொருளாய் (அதாவது வேறாய்) நிற்கும் என்னில், அவன் எங்கும் அவையே தானேயாய் வியாபித்து நிற்றல் கூடாது. (ஏனெனில், தன்னிடத்திலே வேற்றுமை யுடையவன் பிற பொருள்களிடத்தில் வேற்றுமையின்றி வியாபித்து நிற்க இயலாதாகையா லென்க.) ஆனால் (அவன் எங்கும் உளன் அல்லன் என்னலாமோவென்னில்)—எவற்று எவனும், அங்கண் அவை, அவன் அன்று இல்லை—எவ்வெவ்விடத்து எவ்வெவப் பொருள்களுண்டோ, அவ்வவ் விடத்து அவ்வப் பொருள்களெல்லாம், (அகர உயிரின்றேல் அக்கரங்களில்லையாமாறுபோல்) அம்முதல்வனை யின்றியமையா. (ஆதலால் அவன் எங்கும் உளன் அல்லன் என்றலும் பொருந்தாது. (ஆனால் முதல்வன் சிற்சத்தியோடு ஏகானேகமின்றி நீக்கமற நிறைந்திருப்பன் என்பதற்குப் பொருள் யாதோவென்னில்,)—ஈசன் பொன் ஒளிபோல்—முதல்வன், சூரியனும் ஒளியும்போல் (ஒன்றாதற்கும் இரண்டாதற்கும் பொதுவாய்த் தாதான்மியத்தால் சிவமுஞ் சத்தியுமென்று) இயைந்து நிற்கும். (அதாவது, சூரியன் ஒன்றே தன்னைநோக்கக் கதிரோன் எனவும், விஷயங்களை நோக்கக் கதிர் எனவும் தாதான்மியத்தால் இருவகையாய் இயைந்து நிற்றல்போல சுத்தசைதன்னியமாகிய சிவம் ஒன்றே, புறப்பொருளை நோக்காது அறிவு மாத்திரையாய்த் தன்னியல்பில் நிற்கும் அவசரத்தில்

சிவம் எனவும், புறப்பொருளை நோக்கி நின்று உணர்த்தும் அவசரத்தில் சத்தியெனவும் தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட்டு இயைந்து நிற்கும்). (ஆனால் பசு பாசங்களுக்கும் வியாபகமிருத்தலால் அவைகளும் சிவபெருமானைப் போலவே தத்தஞ் சத்திகளோடு நீக்கமறக்கலந்து நிற்கும் எனப் பெறப்பட்டுச் சிவத்திற்குச் சமமாக எண்ணப்படுமோவெனில், அப்படி யெண்ணப்படா)—அவை உடைமை ஆம், நாம் ஆள் அங்கு—(அவை யவ்வாறுயிருப்பினும் சிவத்தின் வியாபகத்தை நோக்க வியாப்பியமாதலினால்) அப் பாசங்கள் உடைமையாம், பசுக்களாகிய நாம் அடிமை ஆவோம் அம்முதல்வனிடத்தில் (எ-று.)

வியாபகம் என்பது மேலிடு நிறைவும், வியாப்பியமென்பது வியாபகத்தில் அடங்கிய நிறைவுமாம். இவைகட்குச் சமுத்திரமும் சமுத்திரத்திலுள்ள நீரும் உவரும் உவமானங்களாம்.

வியாபகமாதி விரிக்குங்காலை—வியாபகமேலிடு நிறைவாமென்ப
வியாத்திசமநிறை வாகும்விளம்பின்—வியாப்பியமொன் றின் மிடைந்தநிறைவே.
வியாபகங்கடலே வியாத்தியந்நீரே—வியாப்பியமுவரென விளக்கியநூலே.

இவ்வதிகாரணத்தால் முதல்வன் வியாபகனாகையால் வியாபகப் பொருளுக்கு ஒன்றாய் நிற்றல் கூடாதென்பதும், அது கூடாமையால் இரண்டாய் நிற்பன் என்னில் அவன் வியாபகனாதல் கூடாதென்பதும், அவன் வியாபியல்லன் எனின் பசுபாசங்கள் அவனை யின்றி யமைதல் கூடாது என்பதும் பெறப்பட்டு, முதல்வன் ஒருவனே ஞாயிறும் ஒளியும்போலச் சிவமுஞ் சத்தியுமெனத் தாதான்மியத்தால் இருதிறப்பட்டுச் சர்வவியாபியாய்ப் பொதுமையில் நிற்பன் என்பதும், புறப்பொருளை நோக்காது ஒன்றிலும் தோய்வின்றிச் சுயம்பிரகாசமாய் அறிவு மாத்திரமாய் நிற்கும் நிலையில் சிவம் எனவும், புறப்பொருளை நோக்கி உலகெலாமாயும் வேறாயும் உடனுமாயும் நின்று ஆன்மாக்களுக்கு உணர்த்தி நிற்கும்நிலையில் சத்தியெனவும் பெயர்பெறும் என்பதும் விளக்கப்பட்டன.

தீயின் சத்தியொன்றே சுடுதல் அடுதல் முதலிய தொழில்களுக்கேற்றவாறு சுடுஞ்சத்தி அடுஞ்சத்தி என்பனவாதியாகப் பெயர்பெறுமாறு, சிவசத்தியொன்றே காரியவேறுபாட்டால், பராசத்தி, ஆதிசத்தி, இச்சாசத்தி, ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி எனப் பஞ்ச சத்திகளாகவும், இவற்றினின்றும் தோன்றிய எண்ணிறந்த சத்திகளாகவும் விரிந்து எண்ணிறந்த பேர்களைப் பெறும். இச்சத்திகளோடு கூடிய சத்திமானாகிய சிவபெருமானும் எண்ணிறந்த பேர்களைப் பெறுவர். இவைகளைச் சிவாகமம் விரித்துரைக்கும்.

சிவஞானசித்தியார்.

சத்தியாய் விந்துச்சத்தி யாய்மனோன் மனிதா னாகி
யொத்துறு மகேசை யாகி யுமைதிரு வாணி யாகி
வைத்துறுஞ் சிவாதிக் கிங்ஙன் வருஞ்சத்தி யொருத்தி யாகு
மெத்திற நின்றா னீச னத்திற மவளு நிற்பள்.

சத்திதா னாத மாதி தானாகுஞ் சிவமு மந்தச்
சத்திதா னாதி யாகுந் தரும்வடி வான வெல்லாஞ்
சத்தியுஞ் சிவமு மாகுஞ் சத்திதான் சத்த னுக்கோர்
சத்தியாஞ் சத்தன் வேண்டிற் றெல்லாமாஞ் சத்தி தானே.

இரண்டாஞ் சூத்திரத்தின் தொகைப்பொருள்.

இச்சூத்திரமானது, சிவபெருமானும் உயிர்களும் பொன்னும் பணியும்போல் அபேதமாம் என்று மாயாவாதிகளும், இருளும் ஒளியும் போல் பேதமாம் என்று மத்துவரும், சொல்லும் பொருளும்போல் பேதாபேதமாம் என்று பாஞ்சராத்திரிகளும் கூறுவதை மறுத்து, உடலும் உயிரும்போல் அபேதமும், கண்ணும் ஒளியும்போல் பேதமும், ஆன்மபோதமும் கண்ணொளியும்போல் பேதாபேதமுமாம் என்றும், உயிர்கள் பிறந்து இறத்தற்குக் காரணமாகத் தமது ஆணையாகிய சத்திவாயிலாக அவைகளுக்குக் கன்மபலனைச் சிவபெருமானே கொடுப்பரென்றும், உயிர்கள் தூல உடம்பைவிட்டுச் சூக்குமதேகத்தோடு பூதசார சரீர முதலியவற்றை யடைந்து சொர்க்கமுதலியவற்றிற் போய் இன்பம் அனுபவித்து, எஞ்சிய கன்மத்தினாற் சூக்கும தேகத்தைக்கொண்டு, மக்கள் விலங்குமுதலிய பிறவிகளுள் தம்மனம் செலுத்திய பிறவிக்கேற்ற கருவில் விழும் என்றும், சிவபெருமான் ஒருவரே சிவமும் சத்தியுமாய் நிற்பர் என்றும் அறிவுறுத்துகின்றது.

சிதம்பரதத்துவார்த்தம்.

(32-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

இனி ஸ்ரீநடராஜப்பெருமான் செய்தருளும் திருநடனத்தின் தத்துவார்த்தத்தைச்சிறிது விளக்குவாம். நம்மிறைவனார் செய்தருளும் நடனமானது சிவானந்தக்கூத்து எனவும், சுந்தரக்கூத்து எனவும், பொற்பதிக்கூத்து எனவும், பொற்றில்லைக்கூத்து எனவும், அற்புதக்கூத்து எனவும் ஐவகைப்படும். இவைகளின் இலக்கணங்களை திருமந்திரமுதலிய நூல்கள் விரித்துக்கூறுகின்றனவெனினும், அவைகள் அநுபூதிமான்களாகிய சிவஞானிகட்கே உணரவரும். எம்போலிகட்கு வெறுஞ் சொன்மாத்திரமாயிருக்கும்.

திருமந்திரம்.

சிற்பரஞ் சோதி சிவானந்தக் கூத்தனை
சொற்பத மாமந்தச் சுந்தரக் கூத்தனைப்
பொற்பதிக் கூத்தனைப் பொற்றில்லைக் கூத்தனை
யற்புதக் கூத்தனை யாரறி வாரே.

திருவள்ளுவநாயனார்.

பூவி லயனும் புரந்தரனும் பூவுலகைத்
தாவி யளந்தோனுந் தாமிருக்க—நாவி
லிழைநக்கி நூனெருடு மேழையறி வேனோ
குழைநக்கும் பிஞ்ஞகன்றன் கூத்து.

சிவபெருமான் சேதனம் அசேதனம் என்னும் இருவகைப் பிரபஞ்சத்தின்கண்ணும் அவை வேறு தாம் வேறு என்னாதபடி இரண்டறக் கலந்திருத்தலினால் எல்லாம் அவருடைய திருமேனியாகும். ஆதலால் அவரன்றி யோரணுவும் அசையாது. அவரசைய எல்லாம் அசைகின்றது. அவர்காண உயிர்கள் காண்கின்றன. அவர் கேட்க உயிர்கள் கேட்கின்றன. எல்லாம் அவருடையசெயலே. சிருட்டிப்பவரும் அவரே; காப்பவரும் அவரே; சங்கரிப்பவருமவரே. அவர் தமது திருக்கரத்தில் தமருகம் தாங்காவிடில் பிரமனால் சிருட்டித்தொழில் செய்ய இயலாது. அவர் அபயகரம் கொள்ளாவிட்டால் விஷ்ணுவால் காத்தற்றொழில் செய்ய இயலாது. அவர் திருக்கரத்தில் அனலேந்தாவிட்டால் உருத்திரரால் சங்காரத்தொழில் செய்ய இயலாது. ஆதலால் அவர் செய்யும் திருநடனமானது அவர் சொரூபநிலையினின்றும் நீங்கித் தடத்தநிலையையடைந்து, இடைவிடாமல் பஞ்சகிருத்தியம் செய்தருளுகின்றார் என்பதையும், அவரே திரிமூர்த்தி பரன் என்பதையும், அவர் அசைய எல்லாம் அசைகின்றது என்பதையும் விளக்குகின்றது.

திருமந்திரம்.

தேவர் சுரர்நரர் சித்தர்வித் தியாதரர்
மூவர்க ளாதியின் மூப்பத்து மூவர்கள்
தாபதர் சத்தர் சமையஞ் சராசரம்
யாவையு மாடிடு மெம்மிறை யாடவே.

இனி நடராஜப்பெருமான் சிவகாமியம்மையார் கண்டுகளிக்க ஆடுகின்றார் என்பதை விளக்குவாம்.

தமிழ்வேதம்.

செய்ஞ்ஞின்ற நீல மலர்கின்ற தில்லைச்சிற் றம்பலவன்
மைஞ்ஞின்ற வொண்கண் மலைமகள் கண்டு மகிழ்ந்துநிற்க
நெய்ஞ்ஞின் றெரியும் விளக்கொத்த நீல மணிமிடற்றான்
கைஞ்ஞின்ற வாடல்கண் டாற்பின்னைக் கண்கொண்டு காண்பதென்னே.

சிதம்பரமும்மணிக்கோவை.

ஆட்டுகின்றா ரின்றிமன் றாடுமா னந்தத்தேன்
காட்டுகின்ற முக்கட் கரும்பொன்று—வேட்டதனை
யுற்றுநெடு நாளாக வுண்ணுமோர் மால்யானை
பெற்றதொரு கூந்தற் பிடி.

சிதம்பரமும்மணிக்கோவை.

பொன்மன்றம் பொற்றா மரையொக்கு மம்மன்றிற்
செம்ம றிருமேனி தேனொக்கு—மத்தேனை
யுண்டு களிக்குங் களிவண்டை யொக்குமே
யெம்பெரு மாட்டி விழி.

இச்செய்யுட்கள் இறைவனார் அம்மையார் கண்டுகளிக்க ஆடுகின்றார் என்பதை மிகவும் அழகுபெற வெடுத்துக் காட்டுகின்றன. இவற்றின் உண்மையை யுணராமலே எண்ணிறந்தோர் சாமி அம்மனுக்கு ஆட்டம் ஆடிக் காட்டுகின்றார் என்று சொல்லி பத்திசெய்து வணங்குகின்றார்கள். அன்பில்லார் பலர் "கடவுளுக்கு ஒரு பெண்டாட்டி யுண்டு என்பதும், அவள் கண்டுகளிக்க அவர் ஆடுகின்றா ரென்பதும் மதியீனமாம்" என்கிறார்கள். மேலே விளக்கிய சிவஞானபோதம் இரண்டாஞ் சூத்திரம் நான்காம் அதிகரணத்தால் சிவகாமி யம்மையாருக்கும் நடராஜப் பெருமானார்க்கும் உள்ள சம்பந்தம் இத்தன்மைத்தென இனிது விளங்கும். அதில் சிவகாமியம்மையார் சிவபெருமானின் வேறாகாத அருட்சத்தியே என்பது விளக்கப்பட்டது. உலகத்தில் குணத்தோடு பொருந்தியிராத பொருள் ஒன்றும் இல்லை. எவ்வகைப் பொருள்களும் குணகுணிகளாகவே யிருக்கின்றன. அவ்வாறே சிவபெருமானும் குணத்தோடு கூடினவராகவே யிருக்கின்றார். ஆனால், அவர் உயிர்களைப்போல் முக்குணவயத்தான்று; அருளாகிய குணத்தையுடையவர்; சர்வசுதந்திரர். ஆதலால், அவரை வேதாகமங்கள் குணநிதன் என்று தோத்திரஞ் செய்யும். நெருப்பினிடத்தில் வெப்பமும் நீரினிடத்தில் குளிர்ச்சியும் முறையே நெருப்பினின்றும் நீரினின்றும் வெவ்வேறாகப் பிரிக்கப்படாமலிருப்பதுபோல், அருட்சத்தியானது சிவத்தினின்றும் வேறாகப் பிரிக்கப்படாமல் தாதான்மியமாய் இயைந்து நிற்கும். இதுபற்றியே

பரஞ்சோதிமாமுனிவரும் "நீரின்தண்மை யனல்வெம்மையெனத் தனை யகலாதிருந்து சராசரங்களீன்ற, பெண்மையுருவாகிய தன்னுணர்ந்தக் கொடி மகிழ்ச்சிபெருக யார்க்கும், அண்மையதா யம்பலத்து ளாடியருள் பேரொளியை யகத்துள் வைப்பாம்" என்றருளிச்செய்தனர். நெருப்பில் வெப்பமாகிய குணமிருத்தலினால் அது சுடுதல் அடுதல்முதலிய தொழில்களைச் செய்கின்றது. அப்படியே ஒவ்வொரு பொருளும் அதனதனிடத்திலுள்ள குணத்திற்கேற்ற தொழிலைச்செய்யும். அவ்வண்ணமே சிவபெருமான் தம்மிடத்துள்ள அருளாகிய குணத்தினால் சிருட்டியாதி தொழில்களைச் செய்கிறார். அருளென்னும் சத்தியில்லாவிட்டால் அவர் உயிர்களுக்கிரங்குதலும் இல்லை. அவர் எத்தொழிலையுஞ் செய்பவல்லவராகார். அவருக்குக் கடவுட்டன்மையும் கூற விடமிராது. இதுபற்றியே சிவானந்தலகரியில் "சிவமெனும் பொருளுமாதி சத்தியொடுசேரி னெத்தொழிலும் வல்லதாம்—இவள் பிரிந்திடி னியங்குதற்குமரி தரிதெனுமறை யிரைக்குமால்" என்னப்பட்டது.

திருவாசகம்.

நானுமென் சிந்தையு நாயகனுக் கெவ்விடத்தோம்
தானுந்தன் றையலுந் தாழ்சடையோ னாண்டிலனேல்
வானுந் திசைகளு மாகடலு மாயபிரான்
றேனுந்து சேவடிக்கே சென்றூதாய் கோத்தும்பீ.

திருக்களிற்றுப்படியார்.

ஆகமங்க ளெங்கே யறுசமயந் தானெங்கே
யோகங்க ளெங்கே யுணர்வெங்கே—பாகத்
தருள்வடிவுந் தானுமா யாண்டிலனே லந்தப்
பெருவடிவை யாரறிவார் பேசு.

சிவபெருமான் அருளை திருமேனியாகவும் அவ்வருட்சத்தியே சிவகாமியம்மையாராகவும் சகளீகரித்து, உயிர்களுக்கு அம்மையப்பராக வெழுந்தருளி, அவ்வருட்சத்தி வசப்பட்டுப் பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்தருளுகின்றார் என்பதே அவர் சிவகாமியம்மையார் கண்டுகளிக்க நடனஞ் செய்கின்றார் என்பதின் ஞானார்த்தமாகும்.

குமரகுருபரசுவாமிகள் சரித்திரம்.

(72-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

மறுநாள் அரசன்முதலிய பலரும்வந்து கூடியபின்பு, அப்பாத்திரத்தை யெடுப்பித்துச் சுத்திசெய்வித்து பொன்னென எதிரேவைக்கக் கண்டு, முதனாள் ஆக்ஷேபித்த துருக்கர்களுட்சிலர் "இது இரசவாதத்தாலன்று; மலம்புளிப்பாதலால் இப்படிப்பிரகாசிக்கின்றது." என்ன உடனே சுவாமிகள் அவர்களை நோக்கி, "நீவிர், மலம்புளிப்பென்றீர்களே, அதையும் புசித்து அநுபவித்தீர்கள்போலும்" என்றார். அவர்கள் அதுகேட்டு மிகவும் கோபங்கொண்டுசூழ சுவாமிகள் அவர்களை நோக்கி, "நேற்றைக்கு இப்படிப்பட்ட கோபம நமக்கும் உண்டாயிருக்குமே?" என்றுசொல்லினர். அப்பொழுது விவேகிகளாகிய அரசன் முதலாயினோர் அவர்களையடக்கி, சுவாமிகளுடைய புத்தியைவியந்து புகழ்ந்தார்கள். மூடர்களாகிய அத்துருக்கர்கள் முன்னையினும் மிக்க பொறாமையுடையவர்களாய் ஒருநாள் அரசனிடத்திலேவந்து, "உமது நண்பராகிய குமாகுருபரசுவாமிகள் சாஸ்திரங்களில் வல்லவரேனும் அவர் கைக்கொண்டதெய்வமோ பொய்." என்றார்கள். அதுகேட்ட அரசன் அதனைச் சுவாமிகளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, சுவாமிகள் உண்மையை யாவருக்கும் வெளிப்படுத்த விரும்பி, அத்துருக்கர்களுடைய உத்தேசப்படியே காய்ச்சப்பட்ட இரும்பைக்கொணர்வித்து, சைவ சமயமே மெய்ச்சமயமானால், அச்சமயத்திற்குரிய சிவபெருமானுக்குப் பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம், சூரியன், சந்திரன், ஆன்மா என்னும் எட்டுமே திருவுருவமானால், அவ்வெட்டனுள்ளும் அக்கினியே பிரதானமானால் இது சுடமாட்டாதென்னுங் கருத்தோடு அவ்விரும்பைத் தமது திருக்கரத்திலே ஏந்தியருளினர். அதுகண்ட யாவரும் அதியற்புதமடைந்து சிவபெருமானே பரம்பொருளென்று தெளிந்து, சுவாமிகளைத் துதித்தார்கள். பொறாமை யதிகரித்துள்ள துருக்கர்களோ தங்கள்கருத்து முற்றாமையால் முகம்புலர்ந்து, தலைகவிழ்ந்து நிற்க, சுவாமிகள் யாதொரு சலனமுமின்றி அரசனுடைய வேண்டுகோளின் படியே அந்த இரும்பை எறிந்துவிட்டுச் சபையிலே வீற்றிருந்தருளினர்.

பின்னொருநாள் அத்துருக்கர்கள் அரசனையடைந்து, "துறவிகளுக்குச் சாதிபேதங்கூடாது" என்று சாஸ்திரங்களிலே சொல்லப்பட்டிருத்தலால் துறவியாகிய குமரகுருபரசுவாமிகளுக்கு நமது கிருகத்திலே போசனஞ்செய்விக்கவேண்டும்." எனக்கூறக்கேட்டு, அரசனும் அதற்குடன்பட்டவனாய்ச் சுவாமிகளுக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அதற்கு

மிசைந்து, தமது வேலைக்காரனொருவனை ஒருதட்டிலே சில செவ்வரத்தம்பூவைவைத்து ஒரு வெள்ளைப்பரிவட்டத்தினாலே மறைத்துக் கொண்டுவரும்படி நியமித்துவிட்டு, தாம் முற்சென்று அங்கே தமக்காகப் படைக்கப்பட்டிருந்த மாமிசங்கள் ஒவ்வொன்றையும் தனித்தனியே வினாவி, "பன்றிமாமிசம் ஒன்றுமாத்திரம் தவறியதுபோலும்; ஆனால் அது என்னிடத்திலிருக்கின்றது." என்று சொல்லி, வேலைக்காரன் கொண்டுவந்த தட்டைவாங்கும்படி கைநீட்ட, அம்மிருகத்தின் பெயரையுஞ் சொல்லாத துருக்கர்களோடு அரசனும் வெட்கப்பட்டு அதனைத் தடுத்தான். சுவாமிகள் அரசனைத் தம்வயமாக்கவிரும்பி, அங்கே படைத்துள்ள மாமிசங்களனைத்தையும் உற்றுநோக்க; அவைகளெல்லாம், காய், கனி, முதலிய பல அரிய தின்பண்டங்களாயின. அதுகண்ட அரசன் சுவாமிகளை வணங்கித் தனது குறையையிரந்து, "இனி அடியேன்செய்ய வேண்டிய பணியாது?" என்றுவினவ; சுவாமிகள், "உமது ஆளுகையிலுள்ள இக்காசிமாநகரத்தில் நாம் எண்ணிவந்த தருமத்தை நடாத்துதற்கு ஓரிடம்வேண்டும்." என்றார். அரசனும் "தேவரீருக்குப் பிரீதியான இடந்தருவேன்." என்று உடன்பட்டான். அன்றிரவு நித்திரைசெய்யும்பொழுது கேதாரேஸ்வரர் சுவாமிகளுடைய சொப்பனத்திலேதோன்றி, "அன்பனே நீ அரசனிடத்திலே உபயகருடன் வட்டமிடுமிடத்தைக் கேள்." என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார். சுவாமிகள் விழித்தெழுந்து திருவருளைத்துதித்து, மற்றைநாள் உஷஸ்காலத்திலே கேதாரேஸ்வரரைத் தரிசித்துக்கொண்டு வெளியிலேவந்தபோது, அந்தக் கேதாரகட்டத்தின் அருகில் அரசனுடைய பள்ளிவாசலில் சிவாஞ்ஞைப்படி உபயகருடன் வட்டமிடக்கண்டு, திருவுளமகிழ்ந்து, அரசனிடத்திற் சென்று தெரிவித்தார். உடனே அரசன் யாதொருதடையுஞ்சொல்லாமல், அந்த இடத்தில் ஒரு பெரியமடங்கட்டி, அதிலே தனதுமுகரும் வைத்து, தத்தஞ்செய்து, அவருக்குவேண்டிய சிறப்புக்களையும் கொடுத்தான். இதுவே குமாரசாமிமடம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

சுவாமிகள் அத்திருமடத்திலே எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு, திருமலைநாயகர்கொடுத்த திரவியங்களைக்கொண்டு அவர்பெயரினால் ஒரு சத்திரங்கட்டுவித்து, தருமபரிபாலனஞ் செய்தமையேயன்றி, கேதாரனாதருக்கும் ஆலயமமைத்து, விதிப்படி நித்தியநைமித்திகங்களை ஏற்படுத்தி, காலந்தோறும் தரிசனஞ்செய்துகொண்டு அத்தலத்திலேயே வசித்திருந்தனர். ஒருநாள் தமது ஞானாசாரியரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்னும் அன்பு அதிகரித்தலால் கேதாரநாதரையும் விசுவநாதரையும் தரிசித்துக்கொண்டு பிரஸ்தானமாகி, இடையிலுள்ள தலங்களைத்தரிசித்து, தரும

புரத்தின் எல்லையையடைந்து, சிவிகையினின்றுமிறங்கி, திருமடத்தினுள்ளேசென்று, ஞானாசாரியரைத்தரிசித்து, வணங்கித்துதித்து, திருவருள்பெற்றுச் சிலநாள் உடன்வசித்து, காசியையடைந்தனர். இங்ஙனம் மூன்றுமுறைவந்து தரிசித்துச்சென்றபின்பு நாலாவதுமுறையிலே ஞானாசாரியருடைய சந்நிதியிலேநின்று, "இனி அடியேனுக்கு எம்பெருமானுடைய தரிசனத்தைவிட்டு நீங்கிக் காசியிலிருக்க மனமில்லை." என்று விண்ணப்பஞ்செய்தனர். அப்போது ஞானாசாரியர் பிரிவாற்றாமையால் வருந்தும் சுவாமிகளை நோக்கி,

"காட்டிருந் தாலு மலையிருந் தாலுங் கருதரிய
நாட்டிருந் தாலு நமக்கென்ன காணல்ல தோர்கமலை
வீட்டிருந் தாண்டருள் ஞானப்ர காசன் விரைமலர்த்தாள்
கேட்டிருந் தாலும் பிறவா நெறிவந்து கிட்டிடுமே."

என்னும் கட்டளைக்கலித்துறை யருளிச்செய்து, சொக்கலிங்கமூர்த்தியையும் மீனாட்சியம்மையையும் கிரியாபூசையாக எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொடுத்து, திருவருள்பாலித்து விடையளித்தனர். சுவாமிகள் அவ்வாஞ்ஞையைச் சிரமேற்கொண்டுவணங்கி விடைபெற்று, அங்கே எழுந்தருளிவிளங்கும் சொக்கலிங்கமூர்த்தியின் சந்நிதியிலே நமஸ்கரித்தெழுந்து, அரிதினீங்கி, காசியையடைந்து, அரிய சிவதருமங்களை யியற்றிக்கொண்டு சிவானுபூதிச்செல்வராய்ச் சிலகாலம் வீற்றிருந்து வைகாசி மாதத்திலே, கிருஷ்ணபக்ஷதிருதிகையிலே, சிவபெருமான் திருவடி நீழலிற் கலந்தருளினார்.

குமாரகுருபரசுவாமிகள் சரித்திரம் முற்றிற்று.

இது குமரகுருபரசுவாமிகள் பிரபந்தத்திரட்டின் முகவுரையிலிருந்து எடுத்து இங்குவெளியிடப்பெற்றது.

மஹோபகாரம்.

அஃதாவது பெரிய உதவி இஃதெதென விளக்குதல். இவ்விஷய ஆராய்ச்சியாற் பெறப்படும் பயன் யாதெனில், தன்னையுணர்ந்து தலைவராகிய சிவபெருமானின் அருட்பிரஸாதம் பெற்றுப் பிறவியொழித்தல் கைகூடப் பெறுதலாகு மென்க. மஹா—உபகாரம்=மஹோபகாரம் என வரும். மஹா=பெரிய; உபகாரம்=உதவி, நன்றி. நிற்க;

க. உதவிகளின் பிரிவு.

உதவியாவது ஒருதொழிலை முழுமையும் தாமே செய்யும் வல்லமையில்லார்க்குவேண்டுஞ் சகாயமாம். பூமுகத்துவைகினார்க்கும், மேலுலகி

னுள்ளார்க்கும் துணையின்றி ஒரு கர்மமும்முற்றுமை வெளிப்படையா கும். மனிதர்கள் ஒருவருக்கு ஒருவர் செய்யும் உதவிகள் செய்யாமற் செய்த வுதவியும், காலத்தினாற் செய்த வுதவியும், பயன்றூக்காதுசெய்த வுதவியும் என மூவகையுடையன.

செய்யாமற்செய்த உதவியாவது:—ஒருவன் தனக்கு முன்னேருப காரமுஞ் செய்யாதிருப்பச் செய்யுமுதவி.

காலத்தினாற் செய்த உதவியாவது:—ஒருவருக்கு ஒருவர் இறுதி வந்தகாலத்திற் செய்யும் அரிய நன்மை.

பயன்றூக்காது செய்த உதவியாவது:—இது செய்தால் இன்னது பின் செய்வான் என்று கருதாது ஒருவன் செய்யுமுதவி.

இம்மூவகையுதவிகளேயன்றி இன்னும் பற்பல பிரிவுகளைக்கொண்ட உதவிகளுமுள்ளன. அவற்றுள், ஒருவர் இது செய்யவேண்டும் என்று கூறுமுன் செய்யுமுதவியும், சொன்னகாலத்தில் மறுக்காது செய்யுமுதவியும், சொன்னகாலத்திற் புரியாது பன்னாட்போக்கிச் செய்யுமுதவியும் முறையே உத்தம உதவி, மத்திம உதவி, அதம உதவி என முன்னோர் நூல்களிற் காணப்படுகின்றன.

உதவிகள் வேண்டப்படுதற்குக் காரணஞ் சர்வவல்லமையின்மையேயாம். இந்த உலகத்திலேயுள்ள சராசரங்களில் விசிட்டமுடைய மாநுடர்கள் சிற்றறிவுஞ் சிறு தொழிலுமுடையராக இருத்தலின், தாந்தாமே எல்லாக்காரியங்களையும் நன்கு செய்யுமாற்றலில்லாதவர்களாக இருக்கின்றார்கள். பிறப்பு இறப்பு இல்லாதவர் கடவுள். பிறப்பும், இறப்பும் என்ற இவைகளால் வருந்துபவர்கள் சீவர்கள். சிவசீவ வேற்றுமை அறிவுடையாரகத்ததாகும்.

தைத்திரீய உபநிஷத்தில்.

யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே யேந
ஜாதாநி ஜீவந்தி யத்பிரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி।

என்று கூறப்பெறுகின்றது. இச்சுலோகக்கருத்து:—எதனிடத்திலிருந்து (சிதசித்) பொருள்கள் தோன்றினவோ, எதனால் உண்டான பொருள்கள் ஸ்திரம் பெறுகின்றனவோ, எதையாவும் பின்புசென்றடைகின்றனவோ அதையே அறியவிரும்புங்கள்; அஃதே 'பிரமம்' என்பதாம். இதனாலே உலகத்துக்காணப்படுமவைகள் அழியுந்தன்மையுடையன என்

பதும், அழியாதவர் வேதோபபிருங்கணங்களில் "பிரம" சப்தத்தாற் பிரதிபாதிக்கப்படும் சிவபெருமானுரே யென்பதும் சூசகமாம். ஆகவே, சீவன் அழிவிலாமையால் அறிவின்னிறைந்த பரம்பொருளைப் பிரார்த்தித்து, அவராற்கிடைக்கும் உதவியைப் பெறவேண்டியது மிக்க ஆவஸ்யகமாகும். தேகத்துடன் வாழும் நாட்களில் நமக்குக் கிடைக்கும் நம்மனோருதவிகள் அவ்விறைவன் திவ்யாநுக்ரஹத்தா லெய்தியனவே! அன்றி, அவ்வுதவிகள் அழிதற்பான்மையனவுமாம். இதனாற் சிறிய உதவிகள் நிலைமையுணர்க.

உ. பெரிய உதவி.

இனிப்பெரிய உதவி யெதுவெனச் சிந்திக்கற்பாற்று. மேலே கூறிய உதவிகள் போலாது நியந்தாவாகிய ஒருவராற் கிடைப்பதாய், என்றுமுள்ள ஆத்மாக்களின் ஈடேற்றத்திற்கு இன்றியமையாததாய் உள்ள உதவியே பேருதவியாகும். எனவே, கடவுள் இம்மகா வுத்கிருஷ்டமான மாநுஷ்ய ஜன்மத்தைத் தந்ததும், இத்தேகத்தோடு பொருந்தி வாழும் எத்தனை வருஷங்களுண்டோ, அத்தனை வருஷங்களிலும், ஆத்மாவுக்குச் சுகதுக்கங்களைக் கொடுத்துப் புசிப்பிப்பதும், மஹோபகாரமே யாம். துக்கம் மகோபகாரமாகுமா? அறியாது கூறினீர், எனத்தடை நிகழுங்கால்; அவ்விறைவர் ஆன்மாக்களுக்கு நல்வினை தீவினைகளின் பயன்களை அநுபவிப்பித்துச் சிவாநந்தப் பெரும பேற்றைக்கொடுத்தற்குத் திருவுள்ளமுடைய காருண்ய ராகலின், அது பொருந்ாதெனை மறுக்க. என்னை? தமக்கெனக் கொள்ளாது ஆன்மாக்கள் பொருட்டுக் கொண்ட திருவருளுருவினராகலா னென்க.

> உருவருள் குணங்களோடு முணர்வரு ளுருவிற் றோன்றுங்
> கருமமுமருள் அரன்றன் கரசரணாதி சாங்கந்
> தருமரு ளுபாங்கமெல்லாம் தானருள் தனக்கொன்றின்றி
> அருளுரு உயிருக்கென்றே யாக்குவன் சிந்த னன்றே.

என்பது இவ்வுண்மை விளக்கு முதாரணமாகும்.

இங்ஙனம், அருட்டிருமேனியுடைய ஈசுவரன் பேதங்களாகத் தேகங்களை வகுத்தது வைஷம்யமாகுமே என்னில், அன்று. "சாந்தமுபாஸீத" என்றும், "சாந்தம்பத்மாஸநஸ்திதம்" என்றும் அப்பெருமானை உயர்த்திச் சமஸ்த சாஸ்திரங்களும் உத்கோஷித்தலாலும், தேகத்தொடர்பாளர்களாகிய தந்தைதாயர் முதலினோர் மக்களுக்குக் குற்றத்திற்கேற்ற தண்டஞ்செய்து சீர்திருத்துதல் கண்கூடாக யாவருங் காணக்கூடியதாக விருந்தலாலும், ஆத்மநாதராகிய இறைவர் வன்கண்

ண்மையின்றி அநுக்ரஹமாத்திரை யானே பலவித தேகங்களையும், போகங்களையுங் கொடுத்தருளுவாரென்பது இனிது தெளிவாகும். இன்னும், வைத்யர்கள் செய்யுந் தேகசிகிச்சைபோல ஆத்ம "வைத்யநாதராகிய" சிவபெருமானும் மலநோய் நீக்கத் திருவுள்ளங்கொண்டு, இத்தேகத்தை யுதவி மகோபகாரம் புரிந்து பெரிய வைத்யநாதராய்த் திகழுகின்றார்.

பிரமாணம்.

அருளினுலுரைத்த நூலின் வழிவாராதன்மஞ் செய்யின்
இருளுலா நிரயத்திட் டிரும்பவர் தீர்ப்பன்
பொருளுலாஞ் சுவர்க்கமாதி போகத்தாற் புண்ணியந்தீர்ப்பன்
மருளுலா மலங்கடீர்க்கு மருந்திவை வயித்தியநாதன்."

௩. மகோபகாரரை யடையும் வழி.

இத்தகுதியுடைய மகோபகாரராகிய தூயசிவ பரம்பொருளை யடையும் வழிகள் பலவுள்ளன. அவையிற்றை ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும். சுருக்கிக்கூறுகின்றேன். உயிர் என்பது எல்லாத் தேகங்களிலுமுண்டு என்றும், அவ்வவ்வுயிர்களுடன் ஈசுவரன் வியாபித்து நிற்கின்றார் என்றும், யாவரிடத்தும் அன்பு பாராட்டின் ஈசுவரார்ப்பணமாகும் என்றும், பிறவுயிர்களை வருத்துவது கொடும்பாவமென்றும், ஆன்மா இறைவனுக்கு எப்பொழுதும் அடிமை என்றும் உணர்ந்து தினந்தோறும் பக்திகொண்டு, புறவழிபாட்டுடன் அகவழிபாடுஞ் செய்தால் மகோபகாரராகிய சிவபெருமானை யடைதல் இலகுவாகும். சிவபரம்பொருளை யடையாதவர்கள் பிறவிப் பயனினையடையாதவர்கள் என்பதுதேர்க.

௩. சிவபரம்பொருளை அடைவது ஆவஸ்யகமா? ஆம். என்னே? சர்வசுதந்தரம் ஆத்மாக்களுக்கின்று. ஆனால், ஒவ்வொரு ஆத்மாவும் சர்வசுதந்தர முதல்வனையடையுந் தன்மையுடைய "சித்துப்" பொருளே! ஆகவின், ஆத்மா தன்னை யுணர்ந்து தலைவனைச் சேரவேண்டியதுதான் கடமையாகும். தேகமில்வழி ஆன்மாவென்று தன்னை யறிந்து பரமாத்துமாவை யடையமுடியாது. அதனாலே தேகங்கொடுத்தமை காருண்யமோமாறு தெளிக. இவைகளை யுணர்ந்து மனிதப் பிறப்பிலே புண்ணியங்களைச் செய்து கடவுளைப் பிரார்த்தித்துப் பதிஞானத்தினாலே நாடி அத்வைதமாகவேண்டும். இதுவே பரமோக்ஷமாகும்,

௪. பரமசாதனம் பெற்றோர்.

மாநுஷ்ய ஜன்மங்கைவரப் பெற்று விதித்தனபுரிந்த சிவதொண்டர்கள் பரமோக்ஷத்திற்குரியரே. அப்படியானாலும், பண்டைக்காலத்

தில், சந்தான குரவர்களும், சமயாசாரிய மூர்த்திகளும், புறப்பூஜையும், இடையீடின்றித் தியானிக்கும் அகவழிபாடும் அதி தீவிரபக்தியோடுஞ் செய்து இறைவனது நித்யானந்தத்தைப் பெற்றார்கள். சரிதங்களை நூல்களிற் பரக்கக்காணலாம். ஈண்டு அமைக.

முடிபுரை.

சில வாக்கியங்களினாலே இதுவரையுங் கூறப்பெற்ற விஷயத்தின் முக்யசாராம்சம் வருமாறு:—மனிதர்கள் செய்யுமுபகாரத்தினும்பேருப காரங் கடவுளாற் செய்யப்படும் உபகாரம் என்பதும், கடவுளருளில்லா விட்டால் நாம் யாதுஞ் செய்யமுடியாதென்பதும், மஹோபகாரத்தைச் சிந்தித்து வந்தித்து அவரநுக்ரஹ சதானந்தத்தைப்பெற முயற்சிப்பது முக்கிய தர்மமாகும் என்பதும் பிறவுமாம். சுபமஸ்து.

குறிப்பு:—இவ்வியாஸம்; யாழ்ப்பாணம் சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் வருஷ நிறைவு விழாக் கொண்டாட்டகாலத்தில், மாத்தளை விவேகானந்தசபைப் பிரசாரகரும், ஹிந்துபாடசாலை ஆசிரியரும் ஆகிய யாழ்ப்பாணம் தமிழ்ப்பண்டிதர் பிரம்மஸ்ரீ வ-மு-இரத்நேசுவரையரவர்க ளால் சுருக்கி எழுதிப் படிக்கப்பெற்றதாகும்.

இவரால் ஷை பாடசாலையில் "சமயஉண்மை" என்னும் விஷயமும் சமீபகாலத்தில் மிகவிரிவாய், இருநூற்பிரமாணங்களோடு பிரசங்கஞ் செய்யப்பட்டது. கண்டுகளித்தேன்.

தத்துவார்த்த ஆராய்ச்சி.

இக்காலத்தவர் பலர் தங்களுக்குக் கல்வியறிவொழுக்கங்க ளில்லா விட்டாலும் தத்துவார்த்தவாராய்ச்சியில் தேர்ந்தவர்களைப்போல் பேசு கிறார்கள். இவர்கள் தங்களைப் பேரறிவாளரென மதித்துச் சரியைகிரியை களும் புராணங்களும் கோயில்களும் மந்தமதியினர் பொருட்டு உண் டாக்கப்பட்டன வென்கின்றார்கள். இவைகளுக்குத் தங்கள் மனஞ் சென்றவாறெல்லாம் தத்துவார்த்தங்களைக் கற்பித்துக் கூறுகிறார்கள். இவர்கள் அவ்வாறு கூறுவனவற்றுள் ஒன்றை இப்போது எடுத்துக் காட்டுவோம். தம்மை வேதாந்தியென்று சொல்லிக்கொண்ட ஒரு மாயாவாதியார், அறுமுகக்கடவுள் ஒருவர் உண்டு என்பதும், அவர் சரவணப் பொய்கையில் அவதரித்தார் என்பதும், அவருக்கு ஆறுமுகங் களும், இரண்டு தேவிமார்களும், வேலாயுதமும், மயில்வாகனமும், சேவற்கொடியும் உண்டு என்பதும், அவர் வேலாயுதத்தால் சூரபத்மன் சிங்கமுகன் தாரகன் என்னும் அசுரர் மூவரைச் சங்கரித்தார் என்பதும்,

ஆகிய இவையெல்லாம் தத்துவஞானம் அறியமாட்டாத மூடர்கள் பொருட்டுக் கந்தபுராணத்திற் கட்டிக்கூறிய கதையாம் என்றும். கடவுள் ஷாட்குணியர், அதாவது முற்றறிவு, வரம்பிலின்பம், இயற்கை யுணர்வு, தன்வயம், பேரருள் வரம்பிலாற்றல் என்னும் ஆறுகுணங்களையுடையவர் என்பதற்குப் பதிலாக அவர் ஆறுமுகங்களையுடையவரெனவும், அவர் ஞானிகளின் நீர்மையுடைய உள்ளத்தில் வசிப்பவர் என்பதற்குப்பதிலாக நீரையுடைய சரவணப்பொய்கையில் அவதரித்தனரெனவும், அவரிடத்தில் இச்சையும் கிரியையுமாகிய இரண்டு சத்திகளுண்டு என்பதற்குப் பதிலாக வள்ளியம்மை தெய்வயானை யென்னும் இரண்டு மனைவிமார்கள் அவருக்குண்டு எனவும், அவர் மாயையடக்கி ஆள்பவர் என்பதற்குப்பதிலாக அவர் மயில் ஊர்பவர் எனவும், அவரையடைபவர் ஞானத்தால் ஆணவம் மாயை கன்மம் என்னும் மும்மலங்கள் நீங்கி முத்தியடைவர் என்பதற்குப்பதிலாக, அவரைத் தேவர்கள் சரணடைய அவர் சூரபத்மாதி மூவரைச் சங்கரித்துத் தேவர்களைக் காத்தருளினார் எனவும் கந்தபுராணத்தில் புனைந்து கூறப்பட்டது என்று பிரசங்கித்தனர். இப்பிரசங்கத்தைக்கேட்ட சைவர்கள் சிலரும் அதனால் மயங்கி அவரைத் தலைகீழாய்த் தத்துவ வாராய்ச்சி செய்தவர் என்று கொண்டாடினார்கள். இவ்விதப் பிரசங்கங்களைச் சனங்கள் பலர் மிகவும் அருமைபாராட்டிக் கேட்பதனால் சைவப்பிரசங்கிகளுள்ளும் சிலர் இவ்விதமான ஆபாசப்பிரசங்கங்களைச் செய்கிறார்கள். சைவப்பிரசாரகர் என்று வெளிவந்த ஒருவர்,

அப்பணி செஞ்சடை யாதி புராதனன்
முப்புரஞ் செற்றன னென்பர்கள் மூடர்கள்
முப்புரமாவது மும்மல காரிய
மப்புர மெய்தமை யாரறிவாரே.

என்னும் திருமந்திரத்தை யெடுத்துக்கூறி, திருபுரதகன சரித்திரம் ஒரு காலத்திலும் நடைபெற்றதன்று என்று பிரசங்கித்தனர். இவ்வாறு பலர் இக்காலத்தில் எவற்றிற்கும் தத்துவார்த்தங்களைச் சொல்வதனாலும், அவைகளைக் கேட்டுப் பலர் மயங்குவதனாலும், நாம் இப்போது வெளியிட்டு வரும் சிதம்பரதத்துவார்த்தம் என்னும் விஷயத்தைப் படித்து யாரேனும் எல்லாவழிபாட்டிலும் சிறந்த சிதம்பர வழிபாட்டைக் கைவிடக் கூடுமென்று அஞ்சி, தத்துவார்த்த வாராய்ச்சியென்னும் இவ்விஷயத்தைத் தொடங்கினேன்.

நம்முடைய தேவாலயங்களும், அவைகளிற் பிரதிட்டிக்கப்படும் மூர்த்தங்களும், அநுட்டானங்களும், பற்பல தத்துவார்த்தங்களை விளக்கிக் கொண்டிருப்பது உண்மையே. அவைகளில் தத்துவார்த்தங்கள் பொதிந்திருப்பதை ஒருவன் அறிந்த மாத்திரத்திலேயே ஆலயவழிபாடாதிகள் கைவிடப்படுவனவன்று. நம்முன்னோர்கள் ஆலயங்கள் முதலாயினவற்றைத் தங்கள் மனம்போனபடியெல்லாம் உண்டாக்கவில்லை. அண்டத்தி

னுள்ளது பிண்டத்திலும் இருத்தல்போல், அண்டபிண்டம் இரண்டிலும் உள்ளனவற்றை ஆலயங்கள் வாயிலாக விளங்குமாறு ஆலயங்களையமைத்தார்கள். புராணங்களிலுள்ள திருவிளையாடல்களும், சித்தாந்த ஞான நூற்பொருள்களும் விளங்குமாறு விக்கிரகங்களை யமைத்தார்கள். அவைகள் அவ்வாறு அமைக்கப்பட்டமையால் ஆலயவழிபாடாதிகளை யனுசியமென ஒதுக்குதல் விவேகிகளின் செய்கையாகாது. பஸ்மதாரணத்தால் பாமுத்தியுண்டாகும் என்று வேதாகமங்கள் கூறுகின்றன. அதை விசுவசித்துப் பெரியோர்கள் தொன்றுதொட்டுப் பஸ்மதாரணஞ்செய்து போகமோட்சங்களைப் பெறுகிறார்கள். பஸ்மதாரணத்திலுலறியப்படும் ஞானார்த்தங்களும் உண்டு. அந்த ஞானார்த்தங்களை ஒருவன் அறிந்து கொள்ளுவானாயின் அவனுக்குப் பஸ்மதாரணம் அனுவசியமாகுமா? ஒருபோதும் ஆகாது. ஒருவன் பஸ்மதாரணத்தின் தத்துவார்த்தங்களையறிந்துகொள்வானாயின் அவனுக்குப் பஸ்மதாரணத்தில் அன்புமேலிடுமேயன்றிக் குறைவுபடாது. அவ்வாறே சிவாலய முதலியவைகளில் பொதிந்திருக்கும் தத்துவார்த்தங்களை ஒருவன் உண்மையாய் உணரப் பெறுவானேல் அவனுக்கு அச்சிவாலய முதலியவைகளில் அன்பு முறுகி வளருமேயன்றி ஒரு சிறிதும் குறைவுறாது. அதுபற்றியே, சர்வசங்கபரித்தியாகஞ் செய்த பெரியோர்களும் பஸ்மதாரணம் சிவாலய சேவையாதிகளை மறந்துங் கைவிட்டாரல்லர்.

(இன்னும் வரும்.)

சிறந்த விண்ணப்பம்.

வைதிக சைவ அச்சுக்கூடம்.

இவ்வச்சுக்கூடம் சென்னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்தினரால் நிகழும் மேமீ தாபிக்கப்பெறும். இரங்கூனிலிருந்து ஸ்ரீமான் செவு-சித-சொக்கலிங்கம் செட்டியாரவர்களும், ஸ்ரீமான் மெ-செ-மெ-மெ-இராமநாதன் செட்டியாரவர்களும் செய்த பேருபகாரத்தால் சைவ சமயம் தழைத்தற்கெனச் சைவ சமயிகளுக்கெல்லாம் உரிமையுடைய இவ்வச்சுக்கூடம் நிலைபேறடையும். இதுவரையில் இதற்காகச்சேர்ந்திருக்கும் ஆயுள் சந்தா ரூபா 1100. இப்போது வேண்டிய அளவுக்குத்தக்க அச்சுக்கூடம் வைத்துக் கொள்வதற்குக் குறைந்தபட்சம் 2000-ரூபா வேண்டும்; ஆதலால் மெய்யன்பர்கள் உரிமைபாராட்டி உடனே கூடுமான உதவிகளைச் செய்யப் பிரார்த்திக்கின்றேன். அடுத்த ஜூன்மாதப்பத்திரிகை வெளிவரச் சிறிதுதாமதமாகக்கூடும்.

இ. ஆதிமூல முதலியார்,
(பர்-)

பிழைதிருத்தம்:— இவ்விதழில் 78 – வது பக்கத்தில், 11 – வது வரியில் "சிதம்பர மும்மணிக்கோவை" என்பதை "சிதம்பரச் செய்யுட்கோவை" என்று திருத்துக.